

gent de casa

Àngels Bonet Bonvehí, secretària de Fundació.

Defineixi's vostè mateixa personalment i professionalment.

No sé si sóc jo qui em puc definir amb objectivitat. Personalment em considero una persona lluitadora i capaç d'afrontar el que m'ha deparat la vida amb serenitat i confiança. Vaig néixer un any més tard de la bomba de Hiroshima, i crec que ja puc dir el que penso. Sóc generosa per naturalesa i per ADN, patidora i estimo la meua gent i els que sorgeixen esporàdicament a la meua vida; exigent amb mi mateixa i amb els altres, i en algunes coses extremadament perfeccionista.

Per què es va dedicar a l'educació?

Jo venia de família nombrosa. Erem 4 germans i sempre m'havien agradat els infants i, quan vaig matricular-me a la Joviat el juny de 1960, al cap de pocs dies, el fundador Josep Vilaseca va parlar amb la meua mare per demanar-li què li semblava que la meua germana i jo poguéssim tenir cura de nens i nenes de fins a 5 anys a la Ctra. de Vic 13. Tinc molts bons records d'aquella època. Quan trobo algun alumne/a em diuen Srta. Bonet... i parlem de com els ha anat la vida. Els 60 eren una altra època, el jovent generalment treballàvem i estudiàvem els qui volíem. Aquest fou el meu primer treball i el meu primer contracte laboral i se'm va anar teixint la meua vocació de mestra.

Se sent identificada en la seva tasca a l'Escola?

Són prop de 48 anys de formar part de Joviat. Si no hagués cregut en el projecte no m'hi hagués quedat tants anys, vaig tenir altres oportunitats per canviar d'escola i de feina, però l'esperit emprenedor i arriscat de les persones que tenia al voltant em va motivar i vam decidir fer camí tots junts. He exercit la meua professió des de la Llar d'Infants, Primària, Batxillerat, FP1 i FP2, he seguit els canvis d'ubicació a Manresa, Sant Joan de Vilatorrada, llavors Torruella. Més tard, vaig formar part de l'equip directiu, i vaig dedicar-me totalment a l'acolliment i orientació dels alumnes i famílies que buscaven un tipus d'escola diferent on els valors universals hi fossin presents. He rebut molt de l'Escola, hi he crescut com a persona tant a nivell personal com professional i, jo hi he deixat una part important de la meua vida de forma voluntària... uns granets de sorra que, de mica en mica, han fet un pilot d'experiències. Hem sentit satisfeta d'haver pogut contribuir a la formació de molts alumnes.

Com va començar la seva vinculació amb l'Escola?

El 1960 els pares van optar per matricular-nos tots els germans a l'Acadèmia Joviat. Vaig continuar el batxillerat que havia deixat després d'una malaltia infantil i després vaig fer magisteri. Ens preparàvem a la Joviat i ens examinàvem per lliure a l'Institut Lluís de Peguera i a l'Escola Normal de Magisteri de Barcelona. En aquest moment recordo el Miquel Ribera, la Pietat Torres, la Montse Basiana, la Carmen Puerto, la Carme Renalías, la Dolors Orduña, l'Isidre Sellarés, l'Ezequiel... érem els alumnes 1r, 2n, 3r i revàlida de Magisteri.

Ha comptat alguna vegada quantes famílies ha acollit i rebut a l'Escola?

No exactament, però són moltes, són milers. Penseu que han passat més de 20.000 alumnes per Joviat i jo ja matriculava al mateix temps que feia de mestra. Es va formar un bon equip, sota la meua responsabilitat, amb l'Eugènia, l'Ester, la Carme, i la Gemma, peces clau per al bon funcionament del departament.

Considera que els temps passats són millors que els actuals?

No tot és blanc ni tot és negre i això es compleix en considerar millors o pitjors les diverses etapes de la història. Els avenços tecnològics actuals en totes les disciplines, sobretot en medicina, fa que es superin problemes de salut que en temps passats no podíem ni imaginar-nos. Per altra banda, abans, el temps emprat en les relacions humanes (família, amics, parella...) omplien la ment i el cor de sentiments que ajudaven a ser, tots, més feliços.

Jo només demanaria a les famílies d'ara que facin un exercici de confiança envers el professorat, que abans de generar un enfrontament professor-pares-alumne que escoltin, que dialoguin i prenguin una decisió conjunta.

En altres professions es considera i respecta més l'opinió del professional; i la nostra feina, que és la més valuosa que hi ha perquè es tracta de l'educació de persones en plena formació, està una mica devaluada.

Quins són els moments més significatius de la seva vinculació amb l'Escola?

L'haver comptat amb mi en l'expansió de l'Escola i, d'una manera especial, quan vàrem anar a Sant Joan amb en Joan Ros, professor i company de qui vaig aprendre molt.

El lliurament de la insígnia d'or i el reconeixement per més de 25 anys d'Escola.

La visita al Palau de la Generalitat d'un grup de directius i responsables de Joviat, on el President Pujol es va aturar a saludar i parlar amb cadascun de nosaltres: "A tu noia em sembla que et conec", fent de la seva memòria visual un repte a Tarragona, en una trobada d'infants malalts del cor.

Haver-me donat la responsabilitat d'ajudar, per part de l'Escola, a alguna família que tenia necessitats econòmiques.

Cada vegada que la direcció de l'Escola i el professorat han decidit acceptar un alumne amb alguna disminució física o psíquica o amb comportaments puntuals d'actitud amb una gran dosi de rebel·lia m'he sentit particip guanyadora.

La resposta de l'equip humà de l'Escola per

la mort del meu pare. Tothom em va fer costat.

Quan m'obren la porta i em deixen passar, això després de molt temps d'aguantar una porta perquè puguin passar, saludar-los amb un "bon dia, que aprofiti, quin davantal més net..." amb unes gràcies. En fi, que hem de donar continuament perquè ens donin.

No m'agrada que es passi pàgina a gent que ha treballat amb esforç i dedicació, tothom fa o ha fet coses bones per l'Escola.

Saps que la balança està inclinada a favor de moments enriquidors i d'experiències grates i per això no vull tenir en compte els moments negatius perquè d'aquests també se n'aprèn, i a la llarga m'han fet més permissiva amb tothom, i a voler viure amb tranquil·litat i llibertat.

Anècdotes més divertides?

Les pujades a Montserrat a peu des del 63-64 aproximadament, on la carmanyola de la mare ocupava un lloc important.

L'acampada amb tendes de campanya prop de Castellar de N'Hug on els nois al matí ens havien emplenat les xiruques amb pasta dents.

Atenent una família magrebina, la dona em va demanar on era la Meca i es va agenollar per fer la seva pregària.

Els Jocs Florals en un aniversari d'Escola. Tan maques anaven les noies que quan van entrar al Casino de Manresa, em van preguntar si era una posada de llarg.

Una obra de teatre interpretada pel professorat que la lletra es canviava sovint del text original per no haver-la memoritzat adequadament i que feia esclatar les rialles del públic i dels propis intèrpretes.

Els viatges de fi de curs a Itàlia i a París amb en J. Maeso i la Mercè estan plens d'anècdotes divertides.

Amb tants anys hi ha moltes coses a dir, n'hi hauria per escriure un llibre!!!

Com veu el futur de l'Escola?

Jo crec que esplèndid, si tothom va en el mateix vaixell i seguint al capità Jordi Vilaseca que té una força sorprenent per tirar endavant el projecte, i amb un valor afegit que ens faci imprescindibles dins el món de l'educació.

Quin veu que és el paper de l'Escola dins la societat actual i futura?

Un paper important però no tant com la família. Ens hem de creure que ho fem bé però que encara hem de millorar. No adormir-nos amb les botes posades.

Respectem i serem respectats i potser alguns fins i tot estimats... què més es pot desitjar!

L'Escola està recollint amb escreix el que ha anat semblant i els alumnes juguen un paper important amb la seva actitud i habilitats, només cal veure els resultats i els premis aconseguits en tots els nivells.

Que l'èxit no faci perdre les formes de l'estimació més senzilla i més planera. Per a mi no hi ha res que em faci sentir més incòmoda quan algú perd les arrels i s'avergonyeix dels seus orígens.

Què opina de fer una associació d'exalumnes?

Magnífica la idea! Hi ha un munt de treball a fer que sembla estar encarrilat de cara al 50è aniversari, el 2010. Es necessita gent per treballar-ho. No és cosa d'un, ni de dos, ni tres. Per a mi trobar-me amb un/a exalumne/a em satisfà enormement.

Quina joia poder-nos trobar tots junts durant el 2010.